

PHẦN XI

Vừa bước vào phòng, Lâm Phong đã thấy My đang ngồi trước bàn trang điểm, hình như cô chuẩn bị đi đâu đó. Anh nhìn cô:

- Em đi dự tiệc nữa à?

Hoàng My quay qua nhìn anh:

- Dạ, em không thể từ chối được.

Rồi cô nhìn anh như biết lỗi:

- Em chỉ muốn ở nhà với anh thôi, nhưng anh cũng hiểu em là trợ lý của ông Nguyễn thì không thể vắng mặt được.

Lâm Phong ngồi xuống giường:

- Anh không biết công việc của em thế nào, nhưng ông Nguyễn cũng nên hiểu em đã có chồng rồi chứ!

Hoàng My nói nhẹ nhàng:

- Em muốn thử sức với công việc của mình, bốn năm em miệt mài học để lấy được bằng. Em không thể từ bỏ dễ dàng được. Em muốn tự mình đứng vững trên đôi chân của mình.

- Vậy anh là gì của em? Anh không thể bảo bọc được vợ mình sao?

Hoàng My nói rung rung:

- Anh có nghĩ đến cảm nhận của em không? Đám cưới này mọi người đều nghĩ là một sự trao đổi. Em đi làm là chứng minh cho mọi người thấy em tự lập được.

Lâm Phong đã bắt đầu nổi nóng:

- Đến giờ em vẫn không quên được ý nghĩ đó. Em xem thường tình yêu của mình quá đấy My?

Hoàng My đau khổ nhìn Phong, câu nói của anh làm cô đau thắt cả tim. Cô làm vậy để chứng minh cho mọi người thấy cô không sống dựa vào Phong. Cô làm vợ anh vì tình yêu chứ không phải vì tiền bạc như họ đã nghĩ. Vậy mà Phong nở nói với cô là xem thường tình yêu của mình.

Hoàng My nhìn Phong buồn bã:

- Em phải đi. Em chỉ nói một câu thôi là em không bao giờ xem thường tình yêu của mình.

Nói rồi My bước ra khỏi phòng. Hít một hơi thật sâu, cô cố ngăn cho mình đừng khóc. Bước ra cổng thì đã gặp tài xế của ông Nguyễn đang đợi. Ngồi vào xe, Hoàng My khẽ nhắm mắt, đây là lần đầu tiên cô và Phong cãi nhau, cảm giác đau khổ làm My như chế lạnh. Phong có hiểu cho cô không?

Gần 10 giờ My đã về. Cô xin phép ông Nguyễn để về sớm. Hoàng My lo lắng khi hình dung ra lúc đối diện với Phong, không biết anh đã nghĩ gì? Và có còn giận cô?

Bước vào phòng nhưng My không thấy Phong đâu, xe của anh vẫn còn ở dưới sân, không biết Phong đã đi đâu? My quay trở xuống tìm dì Hai, dì cho biết Phong đã đi với bạn. Hoàng My lặng lẽ trở về phòng, sau khi tắm xong My thấy dễ chịu hơn đôi chút, cô bước đến bàn làm việc của Phong, sắp xếp giấy tờ cho ngay ngắn. Dù rất mệt nhưng cô vẫn kiên nhẫn chờ Phong.

Thời gian không biết là bao lâu, cô mới nghe tiếng chân quen thuộc của Phong. Mở cửa phòng, Phong nhìn cô:

- Em về rồi à? Sao không ngủ?

Hoàng My nhìn anh buồn buồn:

- Em chờ anh.

Lâm Phong lấy bộ pyjama My đã soạn sẵn cho mình rồi bước vào phòng tắm. Lúc sau trở ra, Hoàng My vẫn còn ngồi đó. Anh đứng yên nhìn cô:

- Em định ngồi đến bao giờ, không buồn ngủ sao?

Hoàng My đứng lên bước đến đối diện với anh. Nhìn thật sâu vào mắt Phong, cô hỏi:

- Anh không giận em nữa sao?

Ôm cô vào lòng, Phong nói:

- Quên chuyện đó đi. Anh không thích nhìn em như thế này.

Hoàng My chớp mắt. Cô ôm mặt Phong trong hai tay của mình:

- Cho em nói một câu thôi. Đối với em anh là quan trọng nhất.

Lâm Phong nhìn cô hơi lâu, rồi cúi xuống nhắc bổng cô lên đi về phía giường. Ôm cô vào lòng, anh nói dịu dàng:

- Ngủ đi bé My của anh!

Hoàng My ngoan ngoãn khép mắt lại trong vòng tay yêu thương của Lâm Phong.

Thời gian sau, Hoàng My rất hạn chế những lần đi dự tiệc, cô không muốn làm Phong buồn. Chiều nay cô muốn làm món ăn mà Phong thích nhất, My tự tay xuống bếp, hình dung gương mặt rạng rỡ của Phong, cô mỉm cười hạnh phúc. Đón Phong ở cổng, cô tíu tít theo anh vào nhà. Đợi Phong vào phòng tắm xong, My mới xuống nhà dọn cơm. Một lúc sau thì Phong xuống, ngồi vào bàn anh nhướng mắt:

- Cửa em làm đây à?

Hoàng My cười hãnh diện:

- Dĩ nhiên rồi. Anh ăn thử xem.

Lâm Phong gấp một miếng cho vào miệng, ánh mắt lộ vẻ thích thú. Anh không ngờ My nấu ăn ngon như vậy:

- Sao Phong?

Lâm Phong gật gù:

- Ngon lắm, không ngờ em giỏi như vậy.

Hoàng My mỉm cười sung sướng, cô nhìn Phong ăn một cách ngon lành mà thấy hạnh phúc. Sau khi ăn xong, Phong định về phòng như My đã nắm tay anh kéo lên sân thượng. Đứng ở giữa sân, cô dang cả hai tay ra mỉm cười, Phong đứng yên nhìn cô, lâu rồi anh mới bắt gặp cử chỉ trẻ con ngày xưa của cô và nhận ra My đẹp hơn trước rất nhiều. Hoàng My nheo mắt nhìn anh:

- Nhìn em gì vậy?

Phong mỉm cười không nói, anh bước lại bên cô:

- Đã lâu rồi mình không lên đây My nhỉ?

My gật đầu tựa vào người Phong:

- Những lúc ở nhà một mình, em hay lên đây lắm, em thích sự yên ổn của nó.

Phong hôn tóc cô không nói gì, anh hơi buồn cười lẫn thú vị vì tính mơ mộng của cô. Không thấy Phong nói gì, My ngọ nguậy trong lòng anh:

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Phong tỉ cầm lên tóc cô:

- Nghĩ về em.

Quay lại nhìn Phong, cử chỉ tò mò một cách trẻ con.

Lâm Phong trầm buồn cười, anh nhìn cô dịu dàng:

- Phải chi em bớt trẻ con một chút và anh yêu em ít hơn một chút My nhỉ.

Hoàng My lườm anh một cái, cô biết cử chỉ như vậy cũng là trẻ con nhưng cô biết phải có cử chỉ nào đối với Phong:

- Ý thứ nhất thì được nhưng ý thứ hai thì em phản đối.

Lâm Phong bật cười, anh nắm tay cô đi về phía lan can, ở dưới xe cộ và mọi người qua lại đông đúc. Từ trên cao nhìn xuống thành phố về đêm thật đẹp, My nghe tiếng Phong trầm ấm vang lên:

- Lúc trước tối nào anh cũng lên đây, nhìn xuống đường thấy mọi người qua lại, anh ao ước được nhìn thấy em vô tình đi ngang. Những lúc ấy anh nhớ em ghê lắm.

Hoàng My ngược lên nhìn anh, đối diện với cô là ánh mắt nồng nàn của Phong và My chỉ ước mình mãi đắm chìm trong tình yêu đó. Khẽ nhắm mắt, My đón nhận môi Phong đang dịu dàng cúi xuống, Phong cho cô trọn vẹn cảm giác đắm say của tình yêu bất tận. Thật lâu, Phong mới rời môi cô. Ôm My vào lòng, anh hỏi:

- Em lạnh không?

Hoàng My lắc đầu:

- Anh cứ ôm em như thế này thì em sẽ không thấy lạnh nữa.

Lâm Phong mỉm cười:

- Em biết bây giờ anh ước gì không?

Hoàng My lắc đầu không nói:

- Ước được nhìn thấy em như thế này mãi. Đừng đi làm nữa My nhé!

Hoàng My đứng thẳng người lên, cô ngược nhìn anh:

- Em không muốn làm anh buồn nhưng hãy hiểu cho em, Phong! Đối với em công việc cũng rất quan trọng.

Lâm Phong hơi quay đi.

- Anh chỉ mong mỗi ngày đi làm về đều có em ra đón, lúc nào cũng có em trong căn nhà này. Đối với anh, gia đình là chỗ dựa rất lớn, là nơi duy nhất anh muốn quay về mỗi lần mệt mỏi hay va chạm ngoài cuộc sống. Em có hiểu không?

Hoàng My chớp mắt, cố ngăn cho mình đừng khóc.

Lâm Phong khẽ thở dài, anh biết mình đã làm cho cô phải khó xử, nhưng My có biết anh ao ước điều đó đến mức nào không? Anh không chịu nổi với ý nghĩ vợ mình phải làm việc cực nhọc. Mỗi lần đi làm về, anh muốn vui vẻ hay nói chuyện thật nhiều với cô mà cũng thấy lo lắng vì sợ cô mệt. Lâm Phong quay đi, anh biết mình sẽ không chịu nổi những giọt nước mắt của cô.

Giọng Hoàng My buồn tênh:

- Anh có thấy mình có chấp không? Em không hiểu sao anh lại cự tuyệt em đi làm đến vậy?

Lâm Phong quay lại nhìn cô, anh khẽ thở dài, không muốn làm cho cô phải buồn thêm:

- Được rồi, anh sẽ không ép buộc em nữa. Nhưng hãy nhớ anh không bao giờ thay đổi ý định của mình.

Hoàng My cố gượng cười, bây giờ cô mới nhận ra tính cách độc đoán của Phong. Phong nhìn cô yêu thương:

- Anh không thích nhìn em thế này. Đừng như vậy nữa My!

Nói rồi Phong cúi xuống môi cô. Trong thoáng chốc My như quên hết nỗi buồn lo của mình để dành trọn cho cảm giác đam mê đầy khao khát. Cô yêu Phong quá nên chỉ cần Phong dịu dàng như thế, nồng nàn như thế thì cô đã ngã vào lòng anh một cách yếu đuối. Bên tai cô, Phong đang thì thầm những lời yêu thương nhất. Hoàng My như quên hết tất cả.

Hôm nay cô được ông Nguyễn cho về sớm, My vừa mừng vừa lo, không biết phải nói gì với Phong khi mà ngày mai cô phải đi Đà Lạt để ký hợp đồng với công ty trên ấy. Lúc đầu ông Nguyễn có vẻ do dự khi chọn cô đi, nhưng Hoàng My đã đồng ý vì cô muốn thử sức mình. Nếu hợp đồng này thành công cũng có nghĩa là cô đã khẳng định với mọi người về vị trí và khả năng của mình, đây là cơ hội mà cũng là thử thách nên cô không thể bỏ qua. Vừa đi vừa suy nghĩ, cô kêu xe dừng nơi chợ để mua vài món ăn mà Phong thích. Cô muốn tự tay mình làm và thầm mong mình sẽ thuyết phục được Phong dù cô biết sẽ rất khó.

Buổi chiều, vừa về đến nhà, Phong đã thấy My tíu tít ra cổng đón anh. Phong mỉm cười ôm vai cô:

- Sao hôm nay em về sớm thế?

Hoàng My lấy chiếc cặp trên tay Phong:

- Em muốn nấu vài món ăn cho anh.

Phong nhíu mày nhìn cô:

- Vì nấu ăn mà em nghỉ làm buổi chiều à?

- Không phải em nghỉ làm mà giám đốc cho nghỉ.

Phong nhìn cô hơi lạ, Hoàng My liếm môi lảng sang chuyện khác:

- Anh đi tắm đi rồi ăn cơm.

Phong gật đầu đi về phòng. Hoàng My vừa dọn cơm vừa phập phồng hình dung ra phản ứng của Phong khi nghe cô nói. Suốt buổi ăn, My chăm sóc Phong rất chu đáo, cô không thấy ánh mắt hơi lạ của Phong khi nhìn mình. Khi ăn xong, Phong trở về phòng My, quay qua nhờ dì Hai dọn dẹp rồi lên sau. Hoàng My bước vào phòng thì đã thấy Phong ngồi bên bàn làm việc của mình. Cô rón rén bước lại bên anh:

- Phong!

Phong ngưng viết, ngược lên nhìn cô:

- Gì em?

Cắn môi, My nhìn anh:

- Em có chuyện muốn nói với anh.

Lâm Phong nhìn cô hơi lâu nhưng không nói gì chỉ im lặng chờ đợi. Hoàng My rụt rè nói:

- Ngày mai em phải đi Đà Lạt để ký hợp đồng với công ty bên ấy.

Lâm Phong vẫn không nói gì, nhưng ánh mắt anh có nét gì đó mà My cảm thấy bất an. Cô lo lắng nói nhanh:

- Em đi khoảng vài ngày, nhưng nếu được em sẽ tranh thủ về sớm.

Rồi cô ngập ngừng:

- Em không thể từ chối, hợp đồng này rất quan trọng với em, nếu em...

Phong giậm dừ ngắt ngang lời cô:

- Đủ rồi.

Hoàng My hoảng hốt. Cô lo sợ nhớ lại những lần cãi vã trước. Cô níu tay Phong, nói nhanh:

- Chỉ lần này thôi, anh đừng như vậy mà Phong!

- Hình như em tự cho mình đi quá xa rồi đó My.

Hoàng My bắt đầu rung rung nước mắt:

- Không phải, em chỉ muốn...

Nhưng Phong đã gạt tay cô ra, lạnh lùng:

- Cô muốn chứng minh chứ gì? Trong lòng cô lúc nào cũng có ý ấy, đúng không?

Hoàng My khóc lặng lẽ:

- Anh có biết anh làm em khủng hoảng lắm không? Lúc nào cũng phải lo sợ. Anh thử đặt mình vào vị trí của em, anh sẽ thấy.

- Cô nói gì? Sống với tôi, cô nặng nề đến thế sao?

Hoàng My lắc đầu khổ sở:

- Không phải. Sao anh không hiểu những gì em nói. Anh hãy nói chuyện nhỏ nhẹ với em đi, có được không?

Lâm Phong nhìn cô hơi lâu, nét lo sợ hiện rõ trên gương mặt của cô. Không ngờ cô lại sợ anh đến vậy. Phong hơi quay đi, anh không chịu nổi cảm giác này.

Phong nói như chấm dứt câu chuyện:

- Tôi không muốn nghe bất cứ điều gì nữa. Nếu xem tôi là chồng thì hãy hủy bỏ chuyện đi này đi! Tôi sẽ cho em tự quyết định.

Nói rồi Phong bước ra khỏi phòng đóng sầm cửa lại.

Hoàng My bất lực bật khóc, cô không ngờ Phong có chấp và độc đoán như vậy.

Suốt đêm Hoàng My luôn trong tâm trạng thắc thỏm, đã quá nửa đêm vẫn chưa thấy Phong về. Cô ứa nước mắt vì cảm giác đau buồn bất lực. Hoàng My

đã thức trắng đêm để đợi Phong. Cô không ngờ anh lại cư xử quyết liệt như vậy, tâm trạng dật dờ là cô cứ hoang mang giữa đi và ở. Cuối cùng My lấy va li và soạn cho mình vài thứ cần thiết vì sáng sớm tài xế công ty sẽ đến đón, cô không thể hủy bỏ được.

Ngồi trầm ngâm một lát, Hoàng My vội viết vài chữ để lại cho Phong, cô mong sau khi đã bình tĩnh lại, Phong sẽ hiểu cho những gì cô đã làm. Hoàng My bước ra khỏi phòng, ngang qua phòng làm việc của Phong, My ngạc nhiên thấy ánh đèn hắt ra, không lẽ suốt đêm qua Phong đã ngủ ở đây. Cô đưa tay mở cửa, Phong đang nằm ngủ trên chiếc ghế dài. Hoàng My chớp mắt, cố ngăn cho mình đừng khóc, cô đứng yên nhìn anh rồi trở qua phòng để lấy chăn đắp cho Phong. Cô quyết định không đánh thức anh mà lặng lẽ đi vì My sợ phải lặp lại không khí nặng nề lúc tối. Cô bước ra khi đi Hai báo có người đến đón, cô nhủ lòng khi trở về sẽ giải thích với Phong sau.

Ra Đà Lạt đã được hai ngày, Hoàng My luôn sống trong tâm trạng thắc thỏm, nhất là thái độ của Phong khi cô gọi điện về, anh đã lạnh lùng tắt máy. Hoàng My đã khóc suốt đêm đó, cô không ngờ Phong lại sắt đá như thế.

Phong giận dữ gác máy điện thoại, anh định hẹn gặp ông Nguyễn để nói chuyện nhưng cô thư ký của ông Nguyễn nói rằng ông và trợ lý đã ra Đà Lạt công tác.

Dù Phong hiểu rất rõ ông Nguyễn là người thế nào nhưng khi nghĩ đến chỉ có hai người với nhau ở Đà Lạt thì anh không thể dửng dưng được nữa. Phong trầm ngâm chầm cho mình điều thuốc, đây là lần đầu tiên Phong suy nghĩ đặt cho mình vào vị trí của Hoàng My nhưng dù rất cố gắng, Phong cũng không thể không giận cô được, nhất là My luôn đặt lòng tự ái, tự trọng lên trên hạnh phúc của gia đình. Phong dụi tắt điều thuốc khi Thúy Ngọc bước vào:

- Anh có cần em mua cơm không? Hay anh về nhà ăn?

Phong nhún vai:

- Anh về nhà. Sao Ngọc chưa về?

Thúy Ngọc ngồi xuống đối diện Phong, cô không trả lời mà hỏi anh:

- Hoàng My chưa về sao?

Phong gật đầu, Ngọc khẽ cười:

- Anh nên thông cảm cho cô ấy. Phụ nữ bây giờ không thể chỉ lẩn quẩn trong bếp được.

Phong nhíu mày không nói gì, Ngọc đứng lên:

- Anh về chưa? Cho em quá giang với!

Phong gật đầu, anh đưa Thúy Ngọc về nhà cô.

Dừng xe trước cổng, anh mỉm cười:

- Em vào đi!

Thúy Ngọc nhún vai:

- Công nhận anh Phong đúng là người chồng gương mẫu, dù vắng vợ nhưng vẫn về nhà ăn cơm một mình.

Phong chỉ cười chứ không nói gì. Ngọc bước xuống xe, rồi như chợt nhớ, cô quay lại:

- Ngày mốt là sinh nhật nhỏ Trang. Anh nhớ nó không? Nó mời cả đám bạn cũ đấy. Nếu buồn thì đi họp mặt bạn bè sẽ vui hơn.

- Anh không hứa, nhưng sẽ cố gắng.

Đợi Ngọc vào nhà xong, Phong mới cho xe chạy đi, anh khẽ thở dài khi nhớ lại cảm giác cô đơn khi về nhà. Tối, sau khi ăn cơm xong, Phong đang đọc báo thì có chuông điện thoại, Phong mệt mỏi đứng lên, dì Hai nhìn Phong rồi e dè bắt máy. Bên kia là tiếng của Hoàng My:

- A lô!

- Dì Hai hả? Con đây.

Dì Hai nhìn Phong đang bước lên lầu:

- Cô nói chuyện với cậu Phong nhé!

Giọng Hoàng My mừng rỡ nhưng rụt rè:

- Anh có đó hả dì? Anh muốn gặp con không?

- Để dì gọi cho.

Dì Hai nhanh nhẹn gọi Phong, nhưng anh đã lên đê phía trên cầu thang:

- Tôi mệt lắm. Dì nói chuyện với cô ấy đi!

Dì Hai khẽ thở dài:

- Cậu Phong bảo mệt. Cô có nhắn gì không?

Giọng Hoàng My nghẹn lại:

- Không dì ạ, con định hỏi xem ở nhà thế nào thôi.

- Bình thường, cô yên tâm đi, cậu Phong vẫn khỏe và không đi đâu cả, tan sở là về nhà.

- Con chỉ hỏi vậy thôi. Bây giờ thì yên tâm rồi, thôi con cúp nghe.

- Khoan đã, chừng nào cô về.

Hoàng My hơi đắn đo:

- Chậm nhất là hai ngày nữa, nhưng con sẽ cố gắng về sớm.

- Vậy để tôi báo cho cậu Phong biết. Tôi cúp nhé!